

Giendommeligheder, idet Indstævningen til Sø- og Handelsretten er mere end en blot og bar Kaldelse til Møde en vis Dag og Tid, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at indføre dem som almindelig Regel for alle Retter, men det vil være at foretrække at knytte de her foreslaaede Forandringer til de bestaaende almindelige Regler om Stævning, i hvilke baade Sagførere og Retsbetjente ere langt bedre indøvede ikke blot i Kjøbenhavn, men navnlig i det øvrige Land.

ad § 2.

Det turde være almindelig anerkjendt, at ogsaa det Barfel, som skal gives ved Stævning i Mortifikationsjager og Sager til Giendomsdoms Opnaaelse, nemlig 1 Aar og 6 Uger, er altfor langt og derved til unødvendigt Besvær for dem, der søge Mortifikation og Giendomsdom. Der er desaaarsag, efter at Proklamafristerne, der endog i videre Omfang virke prækluderende, allerede forlængst ere bleven forfortede ved Loven af 30te November 1857, ikke længere Grund til at holde paa dette lange Stævnebarfel, men det kan formentlig meget godt nedsættes til 6 Maaneder, som er den længste Proklamafrist, der anvendes, hvor det kan antages, at der er Kreditorer udenfor Europa.

ad § 3.

Den gjældende Rets Regler om Stævnings Forkyndelse ere vel ikke fuldkomne, men de kunne formentlig foreløbig fyldestgjøre i det Væsentlige, naar et Par Modifikationer foretages i dem.

Den ene af disse angaar den saakaldte offentlige Stævnings Forkyndelse. I de vigtigste Tilfælde, nemlig efter D. L. 1—4—10 og 12, sker dennes Forkyndelse ved Besøgning til Tingene, men ikke ved Bekjendtgørelse i Aviserne. Da efter Nutidens Forhold dette sidste er den naturligte og mest virksomme Offentliggørelse, medens Forkyndelsen til Tingene kun er af ringe Betydning i Henseende til at udbrede Kundskab om Stævningen, foreslaas det at lade Indrykkelse i de ellers til retlige Bekjendtgørelser bestemte Aviser træde i Stedet for hin forældede Maade.

Den anden Modifikation, der tiltrænges, er en Bestemmelse om, at Stævningens Forkyndelse for Indstævnte personlig, selv om det ikke er paa hans Bolig, skal anses for gylbig. Det maa betegnes som en Urimelighed i den gjældende Ret, at Forkyndelse for Indstævnte personlig, der i Virkeligheden er den mest betryggende Indkaldelsesmaade, skal blive ugyldig, fordi den ikke er foregaaet paa Indstævntes Bopæl, og at Citanten skal være

nødt til at forkynde Stævningen paa Boligen for Personer, med Hensyn til hvilke det ofte er høist usikkert, om de ville underrette Indstævnte derom. Man tvinges herved ind paa at foretrække en mindre betryggende og i mange Tilfælde omstændeligere Forkyndelsesmaade for den sikkre og simple I Sø- og Handelsretsloven af 19de Februar 1861 § 22 fordres det, at det først skal være forsøgt at forkynde Stævningen paa Indstævntes Bopæl, Kontor eller sædvanlige Opholdssted, inden den kan forkyndes for Indstævnte personlig andetsteds, hvor han træffes, men det skjønnes ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at besvære Citanten med Sagtagelsen af denne Fremgangsmaade. Naar den er foreskrevet, er det formentlig for at værne Indstævnte mod at blive chikaneret derved, at Stævninger forkyndes for ham paa offentlige Steder, i Selskaber o. desl., men der er næppe nogen virkelig Grund til at frygte for noget Saadant. Det vil i Reglen være saa usikkert, om Indstævnte kan træffes paa saadanne Steder mere end et forbigaaende Dieblit, at Citanten vanffelig kan være tjent med at lade sin Rekvizition til Stævningsmændene lyde paa Forkyndelse der. Dernæst vil det aldrig kunne vides, om vedkommende Lokales Eier vil give Stævningsmændene Udgang, eller om han ikke mulig vil advare Indstævnte, saaledes at denne ad en anden Vej beagter sig bort, forinden Stævningsmændene faa ham i Tale o. desl. Heller ikke synes det, at man andetsteds i Verden, hvor Stævning for Indstævnte personlig udenfor Bopælen er tilladt, har følt Ulemper af den betegnede Art. Udgangen til at stævne udenfor Bopælen vil næppe blive benyttet til at forkynde Stævningen andre Steder end saadanne, hvor Indstævnte regelmæssig kommer og opholder sig større Dele af Dagen, f. Ex. Værksteder, Forretningslokaler eller Kontorer, hvor han arbejder. Kun hvor der er Tale om at stævne den Slags løse Personer, som hverken have bekjendt Bopæl eller fast Arbeids- eller Forretningssted, hvor man kan gøre Regning paa at træffe dem, vil det forekomme, at Stævning forkyndes paa Steder, hvor Paagældende tilfældigt eller forbigaaende er, men dertil er Intet at sige. Naar man overhovedet vil indstævne slige Personer — og dertil maa der dog være Udgang —, ses det ikke, at der er anden Udvei, medmindre der skal gribes til offentlig Stævning som af den, om hvem det ikke vides, hvor han er, eller som et vil lade sig finde, men Usikkerheden af, om slig Indstævning virkelig kommer til Indstævntes Kundskab — og det er dog Hovedsagen ved at Stævning — er saa stor, at man sikkert ikke